

for Domstolene — ikke for Administrationen — til under visse Omstændigheder at lade Bedrageren slippe; thi ellers vil Administrationen tidt komme i en fortvivlet Situation. Jeg kender et saadant Tilfælde af Bedrageri, hvor vedkommende Familie tilbød at betale en klækkelig Sum — mellem 100 000—150 000 Kr. —, for at han kunde slippe for Straf, og de bedragne gik meget kraftigt i Forbøn for vedkommende, fordi de skulde have Pengene, og disse ulykkelige Mennesker vilde blive ruinerede, hvis Familien ikke betalte. Det Tilfælde her var for saa vidt let, som den Mand, der havde gjort sig skyldig i Bedrageriet, var højst utiltalende og havde misbrugt sin Stilling, saa der kunde man ikke hjælpe; men det er muligvis godt at have en Ventil af Hensyn til dem, der er blevet bedraget, ikke af Hensyn til den, der har bedraget.

§ 297 handler om den, som giver urigtige Meddelelser om Banker, hvorved der tilføjes Bankerne Skade. Der er blevet rettet en meget stærk Kritik mod denne Paragraf, idet det er sagt: Ja, saadan en Paragraf vil selvfølgelig medføre, at der skabes Ro om Bankerne, men samtidig autoriseres enhver Banksvindel, som kommer frem, fordi Aviserne ikke tør røre ved det. Jeg er ikke vis paa, at den Vej her foreslaas, er god; thi i Virkeligheden vil den Straf, som Bladene vil faa, i de fleste Tilfælde kun være en forholdsvis lille Bødestraf; og vi ved jo, at de store Blade vil ikke regne en forholdsvis lille Bøde for noget, og kun under skærpene Omstændigheder vil man komme til Hæfte eller lignende Straf. Det er et Spørgsmaal, om man ikke her skulde slaa ind paa en anden Vej. Det er desuden ikke sagt, at det hjælper; Banken skal jo bevise, at Meddelelsen er urigtig, for at vedkommende kan falde ind under Bestemmelsen. Men hvis en Avis virkelig skal have det i sin Magt at tvinge Banken til at anlægge Sag, hvilket meget let kan ske, fordi Offentligheden vil sige: Ja, men der er en Udvej for vedkommende —, saa maa Banken foranledige, at det offentlige anlægges Sagen, og saa skal Banken bevise, at Meddelelsen var urigtig; men derved vil netop saadanne Forhold kunne komme frem, som ikke bør komme frem for Offentligheden. Jeg kan derfor ikke se, at man opnaar noget herved. Jeg tror, at det vil medføre en Begrænsning af Pressefriheden uden at nytte noget i det praktiske Liv. Saa er Spørgsmaalet, om man ikke skal ind paa et mere rationelt Forhold overfor Pressen og f. Eks. gaa den Vej, som man er gaaet i England,

hvor man siger: Pressen har Frihed til at gøre, hvad den vil, men hvis den kommer til at tilføje Skade paa en eller anden Maade — navnlig ved Injurier —, hvis den krænker en Mand, berøver ham hans Ære eller paa anden Maade ødelægger hans borgerlige Stilling, kan den komme til at give Erstatning, og derovre ydes der en Erstatning, der har noget at sige. Vi har oven i Købet set, at man er gaaet saa haardt frem derovre, at nogle Blade ligefrem er blevet hemmet i deres Virksomhed, fordi Erstatningen var saa stor. Det forekommer mig, at den Vej, Ministeren er gaaet, er Pressefrihedsbegrænsningens Vej, hvorved han ikke opnaar noget. Jeg synes, at Pressen maa have Frihed, men med Friheden følger selvfølgelig Ansvaret. Jeg tror altsaa, det er et godt Forbillede, man har i England.

Før jeg til Slutning fremsætter visse mere almindelige Betragtninger, vil jeg tale lidt om det andet Forslag, Forslag til Lov om Arresthuse og Arbejdshuse. Jeg tror, man fra alle Sider her i Rigsdagen vil møde det Standpunkt med Glæde, som Ministeren har indtaget: ikke at oprette særlige Anstalter. Ministeren har f. Eks. ikke oprettet en særlig Anstalt for de sindssyge, som skal spærres inde, men har sagt, at vi kan bruge Nykøbing. Ministeren har ligeledes med Hensyn til de unge sagt, at foreløbig maa vi her nøjes med en Afdeling i et af de almindelige Fængsler. Med Hensyn til dem, der skal undergives Sikkerhedsforvaring i Stedet for Straf, siger Ministeren — hvilket ogsaa fremgaar af det, jeg udviklede i Gaar —, at som en midlertidig Foranstaltning skal de sættes i Horsens Tugthus, og der vil blive god Plads til dem efter Straffelovforslaget, da der kun vil blive Brug for 30—40 Pladser i Horsens Tugthus, saa jeg synes, det er rimeligt, at de kommer derover, hvorved vi undgaar Oprettelsen af en ny Anstalt. Ministeren har heller ikke foreslaaet at oprette særlige Drankeranstalter, men har sagt: Her maa vi nøjes med private Anstalter. Jeg tror, man fra alle Sider vil sige, det er godt, da man prøver sig frem paa dette Omraade, ikke at begynde med at oprette disse Anstalter uden videre. Vi kender et Misgreb fra Procesreformen, fra Retsplejen, hvor man straks paa Forhaand, inden Loven var vedtaget, og inden man kunde se, hvilken Indflydelse den vilde faa, begyndte at bygge Arresthuse rundt omkring i en Mængde Jurisdiktioner og i andre Jurisdiktioner foretog Tilbygninger i stor Udstrækning; saaledes at vi nu har Arresthuse alle disse